

Tato kniha obsahuje skutečnost i fikci. Něco se přihodilo mně, něco známým a něco mým imaginárním přátelům.

Jisté však je, že se to všechno stalo.

Vyprávím o tom upřímně a na rovinu. Mluvím hodně o sexu a pro ostřejší slůvko nejdu daleko.

Tak jo. Varovala jsem vás.

PŘED(EHRO)MLUVA

Žena je v posteli s mužem. Líbají se. Jeho ruka něžně, ale odhodlaně laská její prsa. Ona ho jednou rukou hladí po tváři, druhou mu pomalu klouže dolů po nahém břiše. Je to poprvé, co mezi nimi došlo na intimnosti.

On šílí vzrušením, protože se na tuhle chvíli hodně načekal. Sotva popadá dech. Do ucha jí zašeptá:

„Chci tě.“

„Já tebe taky,“ odpoví ona.

A pak dodá:

„Ale každou chvíli to mám dostat a trochu špiním. Teda ne že bych vyloženě krvácela. I když vlastně jo. Ale má to takovou nahnědlou barvu. A navíc jsem se teprv nedávno zbavila kvasinek.“

JAK TO VŠECHNO ZAČALO

Byla jsem zadaná sedm let. Šlo o první opravdový vztah v mém životě. Když jsme spolu začali chodit, byla jsem vyzývavá středoškolačka, co si o sobě myslí, bůhvíjak není dospělá a že spolkla všechnu moudrost světa. Bydlela jsem ještě u našich, kteří měli ustavičně nervy v kýblu, a já si z toho odnesla, že vztahy končívají špatně, láska se nemá dávat najevo, vzájemné doteky jsou tabu a hlavně spolu o ničem nemluvit – když už, tak jedině zvýšeným hlasem. Zamilovala jsem se do Medvídka, rozkošného to sympatáka. Jenomže byl bohužel úplně jako můj táta, který se pokaždé stáhl do sebe, zrovna když si s ním člověk potřeboval promluvit. A já se začala chovat jako máma. Ta taky vždycky spustila přesně ve chvíli, kdy bylo lepší mlčet. Ocitla jsem se ve vztahu, který kopíroval to, co jsem znala z domova, nebo jsem si ho takový spíš udělala sama, protože jsem myslela, že takhle to ve vztazích chodí.

Ale i tak to byla láska jako trám. Vážili jsme si jeden druhého – přinejmenším v dobách, kdy jsme nevedli tichou domácnost nebo nebyli rozhádaní. V posteli jsme měli zajetý systém. Lízal mě a já se udělala. Pak jsem si ho na chvíli vzala do pusy. Než se udělal on, pronikal do mě

v několika různých polohách. Čas od času jsem se pokusila ten stereotyp rozbít a vymyslet nějakou prasečinku, například jsem si na procházku nevzala pod sukni kalhotky, ale on si to v přírodě rozdat nechtěl. Báł se, že nás někdo uvidí. Já bych to klidně dělala kdekoli, před ničím bych se nezastavila, byla jsem pro každou chlípnost. On ne.

Říkala jsem si, že tak to ve vztazích chodí. Že je to normální.

Čas od času jsme s Medvídkem uvažovali o rozchodu, ale ani jednou jsme se k němu nerozhoupali. Na prahu dospělosti, uprostřed té obrovské nejistoty, jsme potřebovali jeden druhého. A já se pochopitelně domnívala, že nějaké zásadní štěstí ve vztahu ani není normální. Myslela jsem si, že je normální sedět na gauči tři metry od sebe a nedržet se za ruce. Žádné líbání na veřejnosti a vlastně kdekoli. Jen se spolu mlčky koukat na telku, a když si jdete pro něco do lednice, tomu druhému nic nepřinést, protože si tam přece může dojít sám.

Já, Medvídek, můj táta ani máma jsme nebyli zlí ani posedlí ďáblem – v těžké chvíli nezačal nikdo z nás slintat, zmítat sebou nebo levitovat nad postelí do rytmu otčenáše, který by u pelesti deklamoval kněz. Ale vztah mezi dvěma nesprávnými lidmi připomíná parní válec, který se řítí ze strmého svahu a srovná se zemí vše, co na ní dosud stačilo vyrůst. A vy si ani nestačíte uvědomit, že se to děje. Jen si v duchu říkáte, dyť my to nák zvládnem. Nedochozí vám, že není normální, abyste si ve vztahu připadali jako uprostřed lité bitvy, cedili krev, lopotili se v potu tváře, ruce měli rozedrané do masa a svaly na nohou celé rozbolavělé. Není normální, aby vztah připomínal souboj, kdy jsou dva lidi na kor-

dy a oba doufají ve své osobní vítězství. Něco takového vás vyčerpá. A jakmile je člověk vyčerpaný, začne být podrážděný. A to pak jde veškerá noblesa stranou, všechno vás najednou vytáčí a toho druhého klidně sprdnete na tři doby. Pokud nedokážete začít s nápravou u sebe, je to definitivně v háji.

Až dlouhé roky po našem rozchodu jsem pochopila, jakou roli hrál Medvídek v mém životě. On byl doopravdy takový můj velký plyšák, do jehož náruče jsem se mohla kdykoli schoulit a povědět mu o všem, co se mi zrovna honilo hlavou. Byl mou oporou, být němou jako ta plyšová hračka, co vám nikdy na nic neodpoví. Prostě tam pro mě byl. Seděl na svém oblíbeném místečku na kraji postele, až mi jeho pŕlky v průběhu věků vyseděly do matrace důlek.

Po sedmi letech jsem měla svého mlčenlivého plyšáka plné zuby a stala se ze mě hrozná fúrie. Rozcupovala jsem veškerou výplň, která se v hračce skrývala.

Jeden by si možná pomyslel, že mě rozchod úplně zdrtí, vždyť jsme spolu byli tak dlouho: sedm let. Ale ono se to vyvíjelo trochu jinak. Byla jsem zdrcená *před* naším rozchodem, když jsem si najednou uvědomila, že nám to nějak nefunguje a já to budu muset říct nahlas. A že tím svého rozkošného Medvídku do hloubi srdce raním. Z toho mám totiž v životě největší hrůzu: že někomu ublížím. Druhou největší hrůzu mívám z toho, že ublížím sama sobě – pokud nebudu naslouchat tomu, co se mi snaží naznačit můj vnitřní hlas.

S tím, že nám to nefunguje, jsem ale vyrukovat musela, abych nás zachránila a abychom oba mohli být ještě

někdy šťastní. (Teď jsem single už pět let, on je šťastně zadaný čtyři roky.) Jinak bych v tom vztahu zešílela. Pořád bych si na něco stěžovala, byla bych urýpaná, měla plnou pusu keců a vřeštěla bych jako na lesy den ode dne víc, poněvadž bych chtěla svého Medvídka předělat. Udělala bych mu ze života peklo. Vyčetla bych mu i nos mezi očima. Nádobí, uklízení, nestíhačky, výchovu psů, kam to zase odbočil, a další podružnosti. (No, tohle měl vlastně na talíři každodenně tak jako tak, teda s výjimkou dní, kdy nebyl doma.)

Jednoho krásného večera se mi otevřely oči a já uviděla, že to mezi námi skřípe. Dva týdny nato jsem definitivně dospěla k rozchodu. A co že se přihodilo?

Jiný chlap se přihodil, Pasi. Potkala jsem ho v klubu *Tavastia* na rockovém koncertě. Ten večer jsme tam vyrazili se stejnou partou a pak se viděli i následujícího dne, kdy jsme se dostávali z kocoviny.

Pořád jsme se něčemu chechtali.

Mně připadalo, že takhle jsem se nenasmála za celý svůj život. Po dlouhé době jsem se cítila sama sebou.

Během těch dvou dní mezi námi neproběhlo nic velkého, vždyť jsem byla pořád ještě zadaná. Naším nejinimnější tělesným kontaktem zůstalo objetí, ale v duchu to mezi námi jiskřilo a žhnulo. Jako bych díky němu konečně začala dýchat. Jako bych se na svět čerstvě prodrala z vaginy a řvala o sto šest.

„Ty máš ale znamínek,“ prohodil Pasi a já stydlivě odstrčila jeho ruku dál od své, protože jsem je nesnášela. „Jsou fakt roztomilý,“ dodal a pobaveně sledoval, jak rudnu. Úplně jsem roztála, protože taková slůvka chvály jsem slyšela prvně. Celkově jsem na lichotky nebyla

zvyklá. Ještě nikdy se mi nestalo, že bych někomu připadala sexy nebo roztomilá.

Za jeden jediný den se mi úplně přeprogramovala hlava. Těžko se mi dýchalo, ale zároveň mi bylo neuvěřitelně lehké. Tehdy jsem usoudila, že je načase, abychom šli s Medvídkem od sebe.

Díky Pasimu jsem pochopila, kdo jsem, jaké jsou moje přednosti a proč bych se měla rozejít se svým klukem. Taky jsem zjistila, že existuje dvojí náklonnost: klidné přátelství, jež panovalo mezi mnou a Medvídkem, a šílená dychtivost až zběsilost, kterou jsem zažívala s Pasim. A jakkoli byl můj poměr k Pasimu neurčitý, přece jen bych to označila za lásku. Přátelství bez vášně mezi mnou a Medvídkem vnímám taky tak. Nezáleží na tom, která z obou lásek je „lepší“. Podstatné je jen to, jak jsem se vlivem dvou různých citů a osob změnila já.

S Medvídkem jsme se nakonec na rozchodu shodli, přestože on by se mnou nejradši zůstal – klidně i na sílu. Jeho největším životním snem bylo vařit mi po zbytek života kávu, přestože já ráno kafe nepiju. Můj Medvídek si přál zastavit čas a nechat všechno při starém, já toužila po pohybu a změně. On rád chodil po vyšlapaných cestičkách, kdežto já se pokaždé vydala tou, na kterou mi zrovna svítilo slunce.

Obřečela jsem to. Obřečeli jsme to spolu. Plakali jsme si v náručí i každý sám. Bulila jsem v práci a volala mámě, člověku, který mě zná nejlíp, a ptala se, co mám dělat, když mi pořád tečou slzy. Tak dlouho jsme na tom pracovali. Snažila jsem se Medvídku nasměrovat, mluvit na rovinu o svých citech, aby mě pochopil. Makali

jsme na našem vztahu dlouhé roky. Nechtěli jsme to jen tak odpískat, jenomže on mi po ránu dál s nadějí vařil to svoje kafe a já na sebe vždycky hodila kabát dřív, než bylo vůbec hotové.

„Ale zlatíčko moje, ty si pleteš vztah s rachotou,“ prohlásila matka.

Víc dodávat nemusela. Jestli se někdo vyzná v milostném a pracovním životě, tak ona. Sledovala jsem vyostřené manželství svých rodičů po celé dětství. Nakonec to (díkybohu!) skončilo rozvodem, oba dnes totiž žijí v novém, šťastném a vyrovnaném vztahu.

Nikoho jiného bych neposlechla. Rady by mi šly jedním uchem tam a druhým ven jako ostatní chlácholení, po kterém jsem leda chňapla, chvíli nad ním přemítala, a nakonec stejně dospěla k závěru, že se bez daného návodu obejdu. *Hlavně abych se nemusela rozcházet.*

Manželství rodičů mě naučilo, že když se oba cítíte pod psa, měli byste vztah ukončit a nezůstávat s tím druhým jen ze setrvačnosti. Na druhou stranu chápu, proč člověka pomyslení na rozchod tak děsí. Sama jsem se v tom roky plácala, než jsem si to přiznala. Ale obávala jsem se zbytečně. Výhodou rozchodu bylo, že jsem se po dlouhém pláči dokázala zase začít smát.

Pokud jste zralí na rozchod, těžko se věří tomu, že po všem tom trápení může přijít něco pěkného. Ale když se nebojíte dát druhému kopačky, tak k němu stejně nic opravdového necítíte.

Jasně že je vám na hovno, když se vám rozpadne vztah, ale je to jen emoce, a ta brzo odezní. Když se dějí velké změny, svět se otrásá v základech. Život však rozchodem nekončí.